

A photograph of a forest. Sunlight is streaming through the canopy of tall, thin trees, creating a bright starburst effect at the top center. The ground is covered in a thick layer of green moss and fallen leaves. The trees have dark trunks and some yellowing foliage is visible in the upper left.

Vojtěch Filip
SEDM
ZLATÝCH
OBLÁČKŮ

SEDM ZLATÝCH OBLÁČKŮ

VOJTĚCH FILIP

VĚNOVÁNO BOHU

Copyright

Autor: Vojtěch Filip

Fotografie na obálce s laskavým svolením Petra
Pospíšila, Hoher Bogen 2009

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-030-4 (ePub)

978-80-7512-031-1 (mobipocket)

978-80-7512-032-8 (pdf)

Motto:

Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

1. Korinským 13: 2

Předmluva autora k obsahu knihy

Původně toto pojednání vzniklo jako studie určená pro vlastní potřebu, až posléze z ní vzniká knížka. Při psaní textu knihy mi šlo o to, aby se čtenář příliš neztrácel v odbornostech, přesto aby měl dobrý vhled do moderního učení církve, proto jsem použil nosný fiktivní příběh ke zvýšení čtivosti a další krátké příběhy jako podtext hlavních myšlenek.

Úvod

C. G. Jung poznamenal: „Již 30 let mám klientelu ze všech kulturních zemí světa. Mnoho set pacientů prošlo mýma rukama. Byli to většinou protestanté, v menšině židé a ne více než pět nebo šest praktikujících katolíků. Mezi všemi mými pacienty za životním středem, to znamená po třicátém pátém roce života, není jediný, jehož konečným problémem by nebyl náboženský postoj. Ano, každý trpí v posledku tím, že ztratil to, co živoucí náboženství svým věřícím ve všech dobách dávalo, a nikdo není skutečně uzdraven, kdo znovu nedosáhl svého náboženského postoje, což s konfesí nebo příslušností k církvi přirozeně nemá nic společného“ (Jung, 1972, strana 138).

Ať již věříci jste, nebo nejste, přesto se v životě každého jedince polemice o své osobní náboženské zkušenosti nevyhnete. Pokud tento fakt není v člověku tím nebo oním způsobem zodpovězen, člověk se vystavuje nebezpečí duševního neklidu a nestability.

Tato knížka si klade za cíl být na této cestě malým, ale poučným a snad i zábavným ukazatelem směru a nabídnout nezávazné odpovědi ve fiktivních rozhovorách aktérů knihy, plynoucí z tradičního evropského pojetí odpovědí na toto odvěké lidské hledání.

Kapitola I

Odhalené tajemství

Část I

„Evo,“ zazněl hlas pod půvabnou blondýnkou, která stála na žebříku u vysokého regálu s knihami a rukou hledala ve svazcích. „No tak, Evo, pojd' dolů, musíme jít.“

Eva pohlédla pod sebe a uviděla svého mladšího bratra, který stál pod žebříkem. „Říkalas, že jdeme na oběd, mám hlad, tohle hledání je na nic, tak dělej!“

Eva si povzdechla, mladšího bratra měla ráda, ale jeho lehkomyšlnost a necílevědomost jí šťvala. „Mám tu práci, jdi sám, doženu tě,“ řekla našťvaně. Bratr, urostlý

hoch s různými tvářemi, ještě chvíli přešlapoval na místě, pak mávl rukou a s nesouhlasným mumláním odešel.

Eva pročetla svazky v městské knihovně, kam chodila studovat staré knihy. Do knihovny chodila ráda, vyhledávala zde knihy týkající se tajemného umění kontemplace a staré mystiky. O výsledky svého bádání se dělila se svým přítelem Vilémem, který stejně jako ona byl zapálený badatel a hledač pravdy. V knihovně byl zaveden systém vyhledávání knih pomocí počítače, zjistila ale, že horní police nejsou v počítačovém systému ještě zaevidovány. Ty knihy v horní polici ji lákaly už od samého začátku, byly to historické originály uložené zde po povodních z roku 2002. Úplně nahoře si povšimla knihy, která vypadala starší než ostatní, konečky prstů se pro ni natáhla, stoupla si na špičky, už knihu skoro měla v dlani...

„Co tam děláte? Na žebřík návštěvníci nesmí!“ zakřičel přísný hlas staršího pána, který do místnosti vešel. Eva se strašně lekla, zapotácela se a cítila, jak se pevná opora žebříku ztrácí pod jejíma nohama. Najednou

letěla volným pádem k zemi. Před očima se jí zablesklo a ztratila na okamžik vědomí. Když se probírala, sáhla si na hlavu, nad ní se skláněl prošedivělý pán.

„Jsem profesor Novák,“ představil se, „jste v pořádku?“ Eva přikrývka a pomalu vstala. Hlava jí třeštila, ale jinak se zdála celá. Kniha, kterou tolik chtěla, ležela na zemi vedle ní. Na bratra i oběd úplně zapomněla.

Část II

Před knihovnou na velikém patníku vedle svého zaparkovaného luxusního automobilu seděl mladý muž. Jeho společenský oděv byl na mnoha místech pomačkaný. Tvář měl ustaranou a líce propadlé z nedostatku spánku po dlouhých večerních studiích. Čekal již přes půl hodiny na Evu, která stále nešla, ani nebrala mobil. Potkal jejího mladšího bratra a ten mu řekl, že Eva je stále v knihovně. Jeho fialkově modré oči zářily očekáváním a skrytou energií. Mladík pohlédl na nebe a povzdechl si. Konečně zavržaly dveře knihovny, ale na místo Evy z nich vyšel nějaký starší pán, který mu pokynul k následování. Mladík se podívil, ale pak pomalu vstal a následoval pána dovnitř. Muž ho odvedl do zázemí, kde u stolu seděla Eva se šálkem čaje v jedné ruce, druhou si držela mokrou utěrku na ošklivě vypadající bouli na hlavě. Vilém k ní starostlivě přiskočil, Eva ho objala, ale pak ho odstrčila, nic mi není, je to jen boule, dávej pozor. Starý pán

Vilémovi pokynul, aby se posadil. Vilém z Evy nespustil oči, přesto si sedl a přijal nabídnutý hrnek čaje.

„To je pan profesor Novák,“ řekla Eva, „pomohl mi. Pan profesor je velkým znalcem teologie.“

Vilém si se zájmem prohlédl staršího pána, který se nezdál ničím výjimečný. Působil spíše dojmem knihomola, jeho prošedivělé vlasy a vousy spolu s obnošenými šaty nedělaly moc dobrý dojem, ale zdání často klame, jak Vilém věděl. V očích měl pan profesor něco, co stále přitahovalo Vilémovu pozornost, jakési vnitřní jiskrné světlo. Profesor vstal a podal Vilémovi ruku na pozdrav, Vilém ji přijal.

„Objevila jsem zajímavou knihu,“ pronesla se Eva po chvíli mlčení a tázavých pohledech Viléma. „Vlastně jsem kvůli ní spadla, ale myslím, že to stálo za to,“ usmála se a ukázala na knihu ležící na stole. Profesor na ni přísně pohlédl, ale pak spolkl svou poznámku o správném chování návštěvníků

v knihovně. Vilém se zeptal, zda si knihu může prohlédnout, ale profesor ho zarazil.

„Myslím, že pro vás není vhodná.“ To Viléma navnadilo ještě víc a začal na profesora naléhat. Ten se však zdál neoblomný.

„Hlavní rozdíl mezi duchovním a světským člověkem, hnaným touhou konzumu, spatřujeme často nejen v titulu, míře nabytých vědomostí a finančním úspěchu, ale především v hloubce ušlechtilosti ideálu, který ten či onen sleduje jako horizont a cíl svého života. Jaký je váš cíl, co je smyslem vašeho života?“ zeptal se profesor?

Tuto otázku Vilém nečekal, bezradně zalapal po dechu. Profesor si toho všiml a usmál se. Eva se zamračila a podívala se na Viléma. Ten nechtěl vypadat před svou milou hloupě, a tak zamumlal něco v tom smyslu, že to cítí jako příležitost poznat podstatu sama sebe. Profesor se pousmál podruhé.

„No budiž,“ řekl s rozmyslem po chvíli. „Ale upozorňuji vás, že se jedná o historické popisy různých událostí, pouze na poslední stránce je to, co hledáte.“ Vilém poděkoval, ale myslel si své. Vzal si bílé rukavice a jal se knihou listovat. Opravdu, kniha byla jen popisem historie, až na poslední straně byl tajemný, rukou psaný latinský text.

„Ty umíš latinsky?“ obrátil se na Evu.

Naštěstí se Eva latinsky učila ve škole. Začala text překládat a nahlas pomalu číst.

„Mnich píše: Je sedm kroků rozjímání, sedm západů zámků, abys vstoupil do brány umění vnitřního zpěvu a poznal smysl veškerého dění světa. Bránu otevřeš za sedm dnů.“

Eva se zarazila, to je o zpěvu?

„Čti dál,“ povzbuzoval ji Vilém.

Eva pokračovala: „Těchto sedm kroků přivede člověka k mistrovství.“

„To vypadá dobře,“ ušklíbl se Vilém, ale vysloužil si jen káravé pohledy od Evy i od profesora.